

MÜÇADELE BİRLİĞİ

gazetesi

www.mucadelebirligi24.net
mucadelebirligi@gmail.com
t.me/mucadelebirligi
Mücadele Birliği Gazetesi
MBGazete2
mucadelebirligi

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

02 Nisan 2025 S.53

İşçi Sınıfı Göreve!

Böylesi dönemlerde bizzat tabanda hızlı bir şekilde bir araya gelen, doğal örgütlülükler yaratan işçi ve emekçilerin, gençlerin ve kadınların sıçramalar şeklinde ilerlemesi işin doğasıdır. «Neyi istemediğini», «neyi yıkması gerektiğini» doğallığında bilerek harekete geçen yığınların, «neyi kurmaları gerektiğini» öğrenmeleri gerekiyor. «Devrimin öğreticiliği»nden «devrime neler öğretebileceğiz»e geçiş noktasıdır bu. Ve bunun için nesnellik yetmez. Özverili bir çalışma, sonuna kadar «iradi» bir faaliyet, bir «öznellik» gerekir.

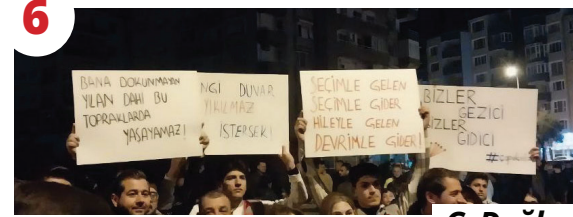

Geçici Devrim Hükümeti

Editör

Her Şey "Sokakta" Çok Güzel Oluyor

Mücadele Yol ve Yöntemleri

C. Dağlı

İşçilerin Hakları Gasp Ediliyor!

"Bulduğumuz Her Alanda Mücadeleyi Yükseltelim"

İşçi Sınıfı Göreve!

Manşet

Bir devrim dönemi nedir eğer gözümüzün önünde olup bitenler değilse?

«Kitleler sokağa devrim için çıkmıyor»!!

«Tek adam», «şeflik rejimi», «dinci-faşizm», «saray rejimi»... adına her ne dersiniz... Sokaklara dökülen milyonların hedefinde değil mi? Bu rejimin, bu düzenin değişmesini istemiyorlar mı?

Dolayısıyla değil, doğrudan siyasal taleplerle harekete geçiyorlar. Bu noktaya gelmesinin ardında iktisadi ve siyasi sorunların birikmesi, sorunların kördüğüm halini alması var. Ve bir genel bahane ile patlayan hareket, şimdi o «tek adam» şahsında düzenin değişmesini istiyor.

Dünyanın bir başka bölgesinde olunca, bunun adı devrim (veya bir devrim hareketi), bizde olunca...

Peki değişenin yerine ne gelmesini istiyorlar? O çok şaşalı bayrak mitinglerinde, «Ergenekon davası» süreçlerinde «eski Türkiye»yi isteyenler vardı ve bu toplumdaki karşılık bulamadı. O «eski Türkiye'nin» emekçi halklarda bir karşılık bulamadığı yeterince açık olsa gerek.

Ama o aynı halk, Gezi'de «üç beş ağaç» için sokaklara aktı. 6-8 Ekim'de Kobane için canını ortaya attı. Ve bugün «İmamoğlu davası parantezinde» yine sokaklara çıktı.

Sokağa akanlar; a- RTE şahsında bu düzene karşı ayağa kalkıyorlar, onu değiştirmeyi amaçlıyorlar ve b- Hiç de öyle «eski Türkiye» talepleriyle harekete geçmiyorlar.

Bu geniş emekçi yığınlar için, gençlik kitlesi için, kendi özgürlüklerine susan kadınlar için ortalama, sıradan bir bilinç düzeyi haline geldi çoktan. Bunun daha ilerisi var, çok daha ilerisi var. Ama ortalaması budur.

Bu devrim ortamı, bu devrim hareketi, milyonları, işçi ve emekçileri, en geride olanlar dahil tüm bir emekçi kitlesini, öne atılan gençlikle birlikte, onların ailelerini de «devrimci tedrisat»tan geçiriyor, ileri taşıyor. Silivri önünde ailelerin hızlı bir şekilde örgütlenmeye başlaması, sokak röportajlarında dile getirilenler, gözlerimizin önünde geniş kesimlerin «devrim eğitiminden» geçmekte olduğunun canlı kanıtlarıdır.

Böylesi dönemlerde bizzat tabanda hızlı bir şekilde bir araya gelen, doğal örgütlülükler yaratan işçi ve emekçilerin, gençlerin ve kadınların sızramalar şeklinde ilerlemesi işin doğasıdır. «Neyi istemediğini», «neyi yıkması gerektiğini» doğallığında bilerek harekete geçen yığınların, «neyi kurmaları gerektiğini» öğrenmeleri gerekiyor. «Devrimin öğreticiliği»nden «devrime neler öğretebileceğiz»e geçiş noktasıdır bu. Ve bunun için nesnellik yetmez. Özverili bir çalışma, sonuna kadar «iradi» bir faaliyet, bir «öznellik» gerekir.

İşte şimdi o noktadayız. Bizzat öncü işçilerin, bizzat tabanda yaygın küçük örgütlülükler yaratarak, sürece «öznel/iradi müdahale» işini üstlenmeleri, «yeniyi yaratma» görevine bizzat talip olmaları gerek. Emekçinin iktidarı: Çözüm burada.

Hareket ya bastırılacak ve geri itilecek, ya ileri büyük sızramalar gösterecek ve eskiyi yıkmaya görevini başaracak. Öncü işçilerin her bilinçli müdahalesi bu «büyük sızrama»yı yakınlaştıracaktır. Burjuva muhalefetin «tüketimden gelen güç» vb. söylemlerle her şeyi düzen sınırları içinde tutma çabası, işçilerin «üretimden gelen güç»leri ile aşılar. Ve işçi sınıfı öne düştü mü, eskiyi yıkmak için zaten ayağa kalkmış olanlar saflara koşacak, sınıfın öncülüğünde «yeniyi kurmak» için ileri atılacaktır.

Geçici Devrim Hükümeti

Editör

İçinde bulunduğumuz koşullarda, bu konuda susmak, yıkılanın yerine CHP'nin, İmamoğlu'nun gelmesini istemekten başka bir anlama gelmez. Yaşam boşluk tanımaz.

Halk ayaklanması devam ediyor. Ara sıra hız keser gibi görünse de bu kimseyi aldatmasın; milyonlarca insanı sokaklara döken koşullar olduğu gibi orta yerde duruyor ve üstelik şiddetlenerek. Emekçi sınıfların, gençliğin, kadınların, Kürt halkının dinci faşist iktidara karşı ve açlık, yoksulluk üreten, bunu en uç noktalara kadar getiren sömürücü düzene karşı öfkeleri katlanarak büyüyor.

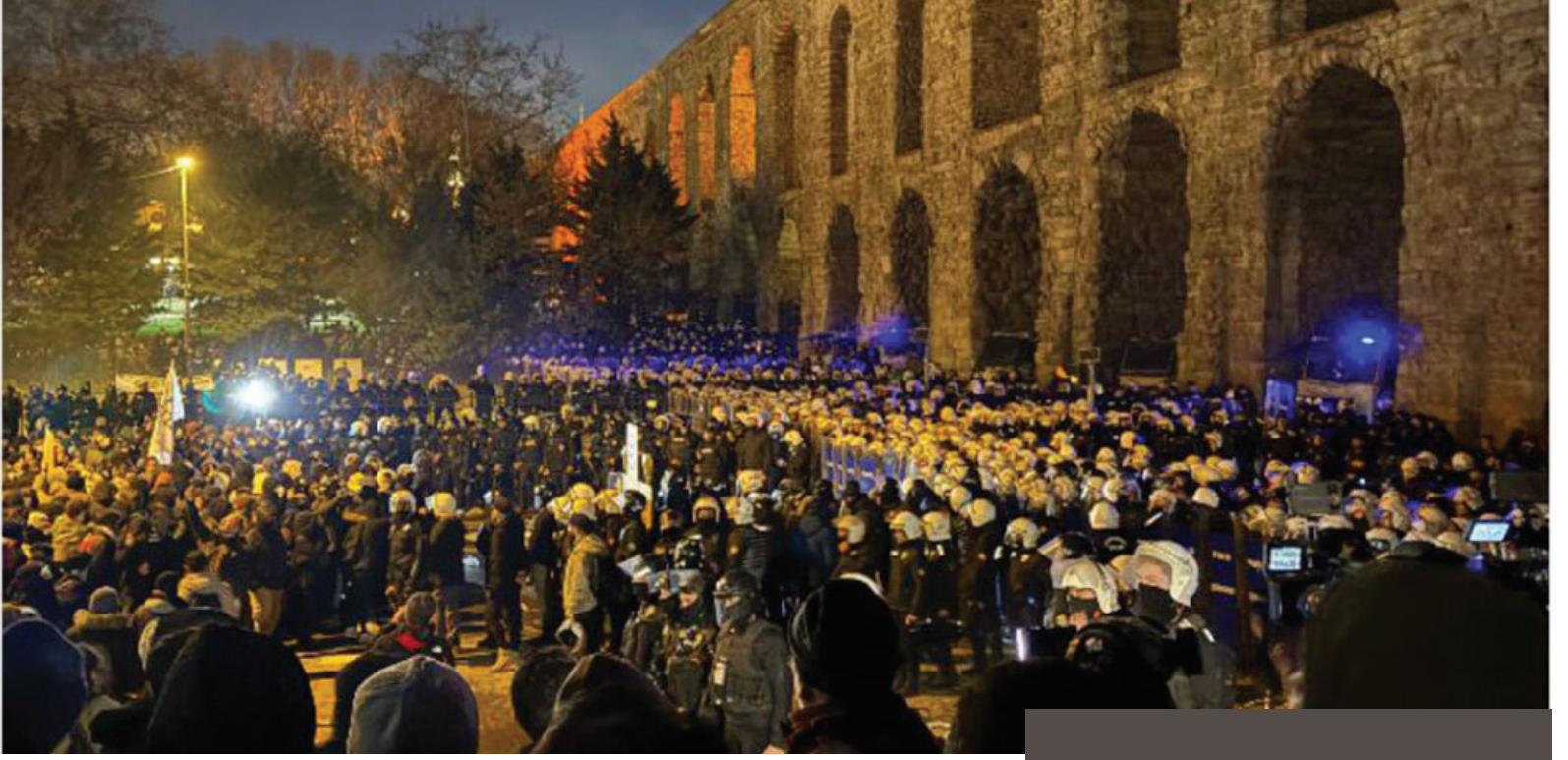
Ayaklanmacılar, özellikle de öğrenci gençlik "Kurtuluş Sokakta; Sandıkta değil" diyor, sandıkları değil, sokağı adres olarak gösteriyorlar.

Doğrusu budur. Bu kitlelerdeki ileri bilinç durumu. Kitlelerin yüzü devrimci eyleme, düzen dışına dönmüştür. Leninistlerin ısrarla işaret ettiği yere şimdi milyonlar bakıyor. Dün "utanma-sıkılma ihtiyacı duymadan" kitleleri sandık başına çağırınların, CHP'yi destekleyenlerin politikası iflas etmiştir. Leninist politika üstünlüğünü kanıtlamış; ete-kemiğe bürünmüştür.

Ancak bu, düzenle, burjuvaziyle bağlarını koparmak istemeyen, ısrarla bu bağları korumak isteyen istisnasız tüm sosyal reformist partilerin ve oportünistlerin pes ettikleri anlamına gelmiyor. Şimdi başka biçimlerde ve "devrimci" bir üslup kullanarak kitleleri aldatmaya, düzen içinde tutmaya çalışıyorlar.

Faşist devletin, dinci faşist iktidarın tüm kötülüklerini sıralıyorlar; sokaklara akmış milyonlara övgüde sınır tanımıyorlar, "Tek adam rejimi", "faşist şeflik rejimi", "faşist rejim" vb vb aklınıza ne gelirse hepsini sıralıyorlar ve bunların yıkılması gerektiğini söylüyor, bu konu üzerine uzun uzadıya yazıp çiziyorlar. Ama en hayati meselede, can alıcı noktada hepsi, söz birliği etmiş gibi susuyorlar. Bu mesele şudur: Yıkılanın yerine nasıl bir iktidar gelecek sorusunun yanıtıdır. İstisnasız hepsi bu noktada susuyor; her konuda bir ton boş laf ediyorlar ama yıkılacak iktidarın yerine ne konulacağı konusunda ayaklanan kitlelere tek kelime etmiyorlar.

Oysa, gerçek yaşamda, hayatın içinde, içinde bulunduğumuz koşullarda, bu konuda susmak, yıkılanın yerine CHP'nin, İmamoğlu'nun gelmesini istemekten başka bir anlama gelmez. Yaşam boşluk tanımaz. Öncü iddiasında olanlar ayaklanan kitlelere nasıl bir iktidar düşündükleri söylemezlerse, boşluğu burjuvazi; yani İmamoğlu ve CHP doldurur. Siyasal kurnazlıkta şeytana papucunu ters giydirecek olan bu sosyal reformistler, oportünistler bunu adları gibi biliyorlar ve bu yüzden sorunu boşlukta bırakıyorlar.

Leninist Parti, bu soruna çok açık bir yanıt veriyor. Dinci faşist iktidar ve onun temsil ettiği düzen yıkılmalıdır. Yıkılacak olanın yerine başka bir burjuva iktidar değil, somut söylersek, CHP ve İmamoğlu değil, halkın devrimci iktidarı, **emeğin iktidarı** kurulmalıdır. **ÇÖZÜM DEVRİMDE, HALK İKTİDARINDA.**

İşçi sınıfı, emekçi kitleler, kadın-erkek gençlik, Kürt halkı, Aleviler kendilerini kan ve ateş içinde bırakan, açlık ve yoksulluk içinde tüketen bir burjuva iktidar için değil, **kendi iktidarı**, kendi devrimci amaçları için dövüşmeliler. Bunun imkanları çoktan olgunlaşmıştır; sorun çözülmek üzere kendini devrimin toplumsal güçlerinin önüne koymuştur.

Kurtuluşa açılan ilk kapı **DEVİRİMCİ HALK İKTİDARIDIR**, aynı anlama gelmek üzere emeğin iktidarındır. **Devrimci komünist öncü, bu hedef ve amacı ayaklanma halindeki kitlelere, kadın-erkek gençliğin, Kürt halkının önüne koymakla mükelleftir; devrimci komünist öncü, politik cüretle, politik cesaretle bu tarihsel görevini yerine getirmelidir. "Emeğin iktidarı" çağrısını sahiplenmeyecek bir işçi, emekçi yoktur.**

DEVİRİMCİ HALK İKTİDARI'nın en önemli organı, GEÇİCİ DEVRİM HÜKÜMETİ'dir. Şimdi bunu, en azından propaganda konusu olarak, ayaklanan milyonların önüne koymanın zamanı. Ayaklanan milyonların dinci faşist iktidarı yıkmak istediklerinden kuşku yok. "Hükümet İstifa" sloganı ve devletin başındaki kişiye yönelik sözler, sınırsız ve korkusuz eleştirilerin tek anlamı bu. **Burjuvaziyle bağları koparmaktan özenle kaçınan**

sosyal reformist partiler, onların sözcüleri bile, coştukları anlarda, şimdi yaşamakta olduğumuz şeyin bir ayaklanma, bir devrim olduğunu ağızlarından kaçırmıyorlar.

Öyleyse, yıkılacak olanın yerine nasıl bir hükümet geçecek? Ayaklanan milyonlar bu soruya net bir yanıt almak isterler. Çünkü kitlelerin en çekindiği şey belirsizliktir. Leninistler, soruya GEÇİCİ DEVRİM HÜKÜMETİ yanıtıyla belirsizliği ortadan kaldırıyorlar. Bunu PROPAGANDA etmenin zamanıdır, kaybedilecek zaman yok. HALKIN İKTİDARI'ndan söz eden onun en önemli yürütme organı konusunu sessizlikle geçiştiremez.

Sosyal reformist partiler ve oportünistler, ayaklanan milyonları aldatmak için, kitlelerin önüne bir program ya da program anlamına gelecek "talepler manzumesi" koyuyorlar. Bu program ve talepler manzumesinin ortak özelliği düzen içi olmalarıdır. Yani, yeni bir toplum, yeni bir dünya için ayağa kalkan kitleleri tekrar eski topluma, eski dünyaya mahkum edecek program ve talepler dizisi öne sürüyorlar.

GEÇİCİ DEVRİM HÜKÜMETİ'nin kendi programı olacak. Bu programın en önemli özelliği, başta işçi sınıfı, yoksul kitleler, emekçi sınıflar, kadın-erkek gençlik, kadınlar ve Kürt halkının yaşamında derhal, iktidarın ertesi günü, mutlak bir iyileştirme yapacak olmasıdır.

Bunun için, bankalar, büyük tekelci kapitalist işletmeler, fabrikalar, toprak; çalışan sınıflar, ezilen, sömürülen kitleler adına kamulaştırılacak. Hiçbir çocuğun yatağa aç girmemesi

GEÇİCİ DEVRİM HÜKÜMETİ'nin kendi programı olacak. Bu programın en önemli özelliği, başta işçi sınıfı, yoksul kitleler, emekçi sınıflar, kadın-erkek gençlik, kadınlar ve Kürt halkının yaşamında derhal, iktidarın ertesi günü, mutlak bir iyileştirme yapacak olmasıdır.

sağlanacak. Bütün bunlar mümkün ama bunları ancak tüm zenginliği yoksul, ezilen, sömürülen kitlelerin emrine verecek bir hükümet yapabilir. Bu hükümet, DEVİRİMCİ yöntemlerle çalışacağı için bunları yapabilir!

Böyle bir hükümet olmadan burjuva sınıf elindeki zenginliğin alınmasına müsaade etmez. Milyonlarca asker, polis, silahlı gücü bunun için besliyor; bunun için elinin altında bir ordu bulunduruyor; zindanları, yargıyı, bürokrasiyi ayakta tutuyor. Dolayısıyla, Devrimci Halk İktidarı ve DEVİRİMCİ HÜKÜMET'ten söz etmeden "kamuculuk, eşitlik" gibi şeylerden söz etmek kitlelere yalan söylemek demektir. Sosyal reformist partiler ve oportünistler, şimdi tam da bunu yapıyorlar.

Bu nedenle, DEVİRİMCİ HÜKÜMET meselesinin öne sürülmesi, ayaklanan kitlelerin önüne bu mesele getirilmesi hayati önemdedir.

Leninistler, politik cesaret ve cüretleriyle ayaklanmanın bu hayati meselesini çözecekler!

Z Kuşağı İsyan Kuşağını Kuşandı!

Eskişehir'den DÖB'lü Bir Öğrenci

Geleceksizlik sarmalına sıkışıp kalmış, yarının bile düşünür kuramayan gençler, bir gecede eylem çantası hazırlamayı öğrendi. Bir haftada üniversitelerdeki boykottan ülkeye yayılan boykotla işçileşen gençlik ve emekçiler üretimden gelen güçlerini fark ettiler.

Z kuşağı diye aşağıladıkları gençlik, artık kim dost kim düşman gördü, Z kuşağı miting değil düşmanlarıyla dövüşmek istiyor, geleceksizlik barikatlarını aşip özgürlüğe yelken açmak istiyor!

Ezilen emekçi halkın, kapitalist sistemin yarattığı gelecek kaygısı, yoksulluk ve adaletsizlikle örülü yaşamlarına son vermek amacıyla attığı adımlar, sokaklarda isyan ateşini yakmış durumda. Bu ateş, yalnızca anlık öfke patlamalarından ibaret olmayıp, proletaryanın özgürleşme mücadelesi ve ezilen sınıfların tarihsel kurtuluşunun kaçınılmaz gerekliliğini ortaya koyuyor.

Baskılar Ve Gözaltılar

Günümüz kapitalizmi, devletin faşist aygıtları ve neoliberal politikaların meşrulaştırdığı hukuksuz uygulamalarla, ezilen emekçi sınıfı sürekli bir baskı altında tutuyor. Eskişehir'de bu baskı, her gün yaşanan gözaltı, ev baskınları ve teknik takip gibi yöntemlerle somutlaşıyor. Ekonomik sömürü, elit patronaj ve neoliberal düzenin yarattığı adaletsizlik; gençlik, öğrenci ve işçi sınıfını, devrimci bir uyanışa iten en temel dinamikler arasında yer alıyor. Bu koşullar altında, sınıfsal bilinçlenme, Marx ve Lenin'in yazdığı teorik çerçevede, ezilenlerin kendi kurtuluş mücadelesine yönelmesinin kaçınılmazlığıdır.

22 Mart:

22 Mart gecesi, Eskişehir'de devrimci gençler, devletin keyfi baskı mekanizmalarına maruz kaldı. Gözaltı sırasında, polis tarafından uygulanan zorla muayene usulleri, konuşma özgürlüğünü kısıtlama çabaları ve fiziksel şiddet, sistemin devrimci bilinci kırma girişimlerinin açık bir göstergesiydi.

Gözaltında bulunan gençler, sistemin bedenlerine ve iradelerine uyguladığı baskıya inat, açlık grevine girerek, direnişlerini somutlaştırdılar. Bu uygulama, gençlerin devlete boyun eğmeyeceğinin ve özgürlük için bedellerini ödemeye hazır olduklarının en açık ifadesi oldu. Bunun yanı sıra hastane kontrolü sırasında da usule aykırı işleyişe maruz kalan gençler, muayene talebi için bir çok kez tartışma yaşadı.

Emniyet genel müdürlüğündeki nezarethanede yeterli yer bulunmadığından, gözaltına alınan gençlerden bir tanesi, tek başına Eskişehir Çarşı Karakolu'ndaki nezarethaneye götürüldü. Bu durum, devletin devrimci direnci parçalayıp ezme stratejisinin acımasız uygulamalarından biri olarak hafızalara kazındı.

25 Mart

Gençler, "ifadelerin alınacağı" beyanıyla ev baskınlarıyla gözaltına alındılar. Ayrıca bir gencin CMK'ya aykırı bir şekilde teknik takip ile avukatının evinden gözaltına alındığı öğrenildi. Polis şiddeti, tamamıyla bambaşka bir boyuta ulaştı. Eylem alanında gözaltına alınan bir gencin dişi kırıldı, ekip aracına bindirilirken tekmelendi ve polis ekipleri tarafından hakarete uğradı.

Devrimci gençlere karşı kullanı-

lan "TOMA'ya karşı dimdik duruyordun, hadi şimdi de dursana" ifadesini unutmuyoruz. Bu ifadenin iradesini biliyoruz, bu ifadenin iradesi İzmir Menemen Cezaevi'nde gardiyan işkencesine uğrayan arkadaşlarımıza karşı "Hani direnişçiydiniz?" ifadesini kullanan iradenin kendisidir. Bu irade bu topraklardaki açlığa, sömürüye, zulme uğrayanların iradesidir.

22 Mart'ta gözaltına alınan gençlerin uğruna kavga ettiği "usule uygun" muayene koşulları ise ancak 24 Mart'ta gerçekleşen gözaltıların ikinci gününde, 26 Mart'ta sağlandı. Bir arkadaşımıza epilepsi raporu ve ilacının yanında olmasına rağmen ilacı ilk bir gün verilmedi ve çıplak arama dayatıldı. Yapılan eylemlerin ve gözaltına alınan gençlerin terörle bağlantılı olmamasına rağmen, terörle mücadele nezarethanelerinde yatırılarak cezai baskı altına alındı. 27 Mart'ta haklarındaki hukuksuz gözaltı uygulamasına son verilen öğrenciler ise imza ve yurt dışı çıkış yasağı ile yargılanmaya devam ediliyor.

Ezilen emekçi halkın, kapitalist sistemin yarattığı gelecek kaygısı, yoksulluk ve adaletsizlikle örülü yaşamlarına son vermek amacıyla attığı adımlar, sokaklarda isyan ateşini yakmış durumda.

Her Şey "Sokakta" Çok Güzel Oluyor

İBB ve Başkanı Ekrem İmamoğlu'na yönelik operasyon, Türkiye genelinde olduğu gibi Antakya'da da insanların sokağa dökülmesine "artık yeter" deyip öfkelerini, isyanlarını sokaklarda haykırmalarına bahane olmuştur.

Fakat söylemekte yarar var, Antakya 19 Mart'tan çok daha önce sokağın tozunu yutmaya, öfkelerini, isyanları sokakta haykırmaya başlamıştı.

6 Şubat depreminin yıldönümü dolayısıyla başlayan eylemlerde sokakta atılan sloganların kulaklardaki yankısı sürerken, Suriye'de, özellikle Lazkiye ve Tartus'ta dinci faşist çetelerinin yaptığı Alevi katliamlarına tepkilerini koymak, katliamları tüm dünyaya duyurmak için sokağı hiç terk etmedi.

Gerek Antakya Emek Demokrasi Platformu'nun, gerekse Suriye Haklarıyla Dayanışma Platformu'nun yaptığı çağrılara Antakya halkı büyük bir katılım göstermişti.

"Suriye Halkları Yalnız Değildir", "Alevi Halkı Yalnız Değildir", "Katil Colani Suriye'den Defol" sloganlarıyla öfkelerini büyütüyordu.

Depremde yalnız bırakılmanın, Lazkiye'de katledilmenin acısı ve öfkesiyle

sokaktaki sesleri göğün tavanına kadar yükseliyordu zaten. Duymayan ve duymak istemeyenler de biliyordu. Dahası, **kamulaştırma politikasıyla toprağı elinden alınan insanların dertlerini anlatacak muhatap bulamamalarının öfkesini de eklersek; arka arkaya ve üst üste binen bu felaketler katliamlar ve talan trafiğı ile karşıladı 19 Mart'ı Antakya.**

Sorun ne İmamoğlu'nun tutuklanmasıydı, ne de İBB'ye kayyum atanmasıydı. Sorun yukarıda sıraladığımız ve daha sıralayamadığımız olaylardı.

Antakya Emek Ve Demokrasi Platformu'nun çağrılarıyla gerçekleşen eylemlere, basın açıklamalarına, yürüyüşlere büyük bir katılım gösterildi. Günler boyu Necmi Asfuroğlu önüne yapılan çağrılara halk ciddi bir katılım göstererek, çözümün sandıkta değil sokakta olduğunu haykırdı.

Samandağ'da eski PTT önüne yapılan çağrılarda da halk, Antakya'da olduğu gibi büyük katılım sağladı. "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz"

sloganları yükselirken, "Depremde Duymadığınız Sesimizi Şimdi Duyacaksınız" denildi.

Suriye halklarıyla, Alevi halkıyla dayanışma çağrılarında halk kitlesel olarak katıldı.

Hukuksuzca gözaltına alınan tutuklanan gençler için Samandağ'da yapılan yürüyüşte "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" sloganları yükseldi.

Z kuşağı, uzun süredir Türkiye genelinde eleştirildiği gibi Antakya'da da eleştiriliyordu. Apolitik olma hallerinden, duyarsızlıklarından şikayet ediliyordu. Ama Gezi'nin gençleri de aynı süreçten, aynı eleştirilerden geçmemiş miydi?

Özellikle Antakya'da HTŞ dinci faşist çetelerin Suriye'de yaptığı Alevi katliamlarına karşı tepkileri, öfkeleri 19 Mart'ta başlayan eylemlerdeki tutumlarının işaret fişegiydi sanki.

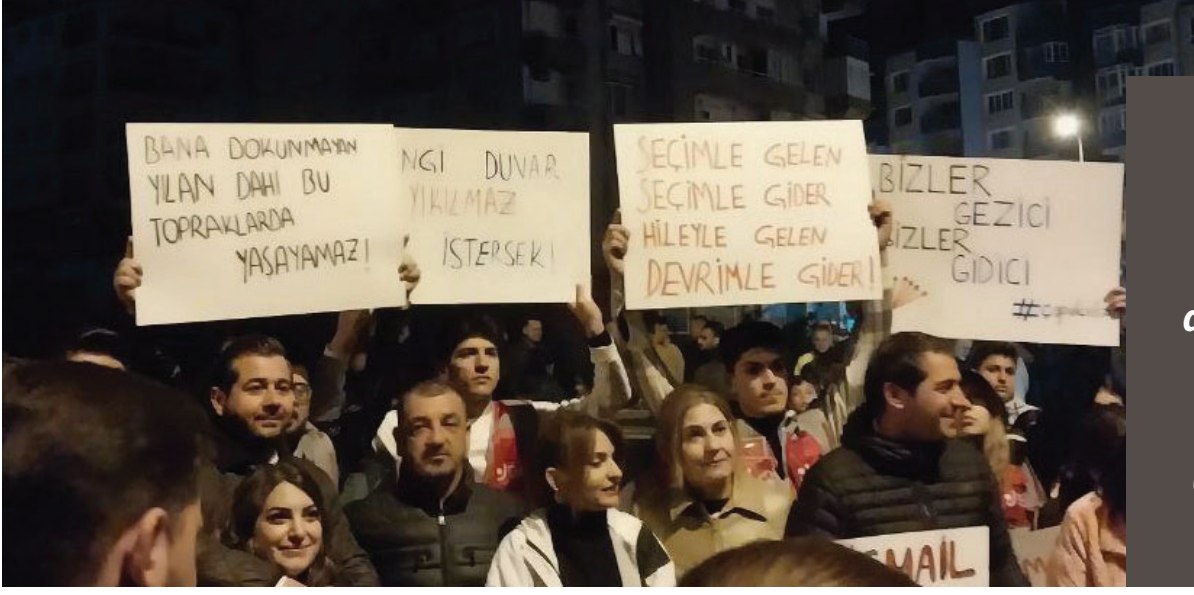
Nitekim öyle de oldu. En önde yürüyen 18-19 yaşlarında gençler, Gezi'deki abileri ablaları gibi, geleceklerini ancak sokakta kurtarabileceklerini gayet iyi kavramışlardı.

Mücadele Yol ve Yöntemlerinin İktidar Sorunuyla Bağı

C. Dağlı

25 Mart '25

Emekçiler, eşitsizliğin yansımalarını, günün her anında, derinden yaşıyorlar. Yine, halk kitleleri, bu toplumda, toplumsal eşitliğin olamayacağına da bilincinde.

Emekçi kitlelerde sosyal yaşam diye bir şey kalmadı. Bu topraklarda kapitalist toplum, kendi tarihinin en büyük ekonomik krizini ve yıkımını yaşıyor. Yaşanan sadece ekonomik yıkım değil; ekonomik yıkımla bağıntılı sosyal (insani) yıkım da yaşanıyor. Bugün bütün bütüne yaşadığımız, hiçbir emekçi yarınından emin değildir sözünün somutlanmasıdır. **Her yoksul, yarına nasıl çıkarım diye düşünür durumda. Koşullar emekçiler için ölümcül. Her şey keskin, her şey uç, her şey son derece şiddetli yaşanıyor.** Yumuşak ağız bu durumu anlatamaz.

Bir uçta ölümcül toplumsal sefalet, diğer uçta, birkaç kişide toplanan devasa servet. Bu tablo, toplumsal eşitsizliğin derecesini gösteriyor. Sınıflı toplumun geldiği yer burası. Kadınların biçimsel eşitlikçi bazı ilerlemelere karşın, gerçek yaşamda toplumsal eşitsizliği en ileri noktada. Eşitsizlik ve eşitsizliğin en uç noktaya varması, sınıf savaşımının, kadınların başkaldırısının biricik kaynağıdır. Toplumsal eşitsizlik, halkın gündelik bilincine yerleşmiştir. Nasıl yerleşmesin, toplumsal eşitsizlik, sınıf ayrımı günlük yaşamın her alanında var ve çok belirgin. Emekçiler, eşitsizliğin yansımalarını, günün her anında, derinden yaşıyorlar. Yine, halk kitleleri, bu toplumda, toplumsal eşitliğin olamayacağına da bilincinde. Halktan insanlarda eşitsizliğe ve bu sınıflı topluma karşı büyük bir öfke birikmiştir. Ve toplumun bu genel durumu, ezilen ve sömürülenlerin gözünü açıyor.

Emekçiler her geçen gün, sınıf ayrımının bu kadar büyük olduğu, toplumsal eşitsizliğin bu denli derin olduğu bugünkü özel mülkiyet toplumunun daha fazla devam edemeyeceği ve toplumun kendi

sonuna geldiğini görüyorlar. Buradan başka bir sonuca daha ulaşıyorlar. Sınıfların varlığı eşitlikle bağdaşmaz. Dünyayı değiştirmek, gerçek eşitliğin sağlanmasının koşuludur. Eşitliğin sağlandığı, insanların refah içinde yaşadıkları bu toplum uğruna mücadele daha çok insana ikna edici geliyor. Bugünkü toplum devam ettikçe bugünkü sonuçları daha boyutlanmış olarak yaşayacağız. Çözüm olarak, sistem değişikliği, ivedi bir görev olarak önümüze gelmiştir.

Bu toplumun bir sömürü toplumu olması, ücretli kölelik sistemi olarak varolması, yarattığı yıkıcı sonuçlar emekçilerin bu toplumun karşısına geçmesini birlikte getiriyor. Bunda olayların eğitici rolü büyük var. Birçok insan olaylar sırasında değişiyor. 6 Şubat'ta kapitalist sistemin ve iktidarın yol açtığı büyük katliam, toplumsal felaket, birçok insanın değişimini getirdi. Bolu otel yangını, kapitalizmin herkese zarar verdiğini bir kere daha topluma gösterdi. Son yıllarda insanların değişmesini getiren sayısız olay yaşandı. Sadece bu türden olaylar değil, sisteme ve siyasi iktidara başkaldıran eylemler de halk kitlelerinin değişiminde tartışmasız bir rol oynamıştır. 1 Mayıs Taksim eylemleri, Gezi ve 6-8 Ekim halk ayaklanmaları, sayısız ilerici, devrimci sokak eylemlerinin hepsi, insanlar üzerinde değiştirici, dönüştürücü etki yarattı. Her olaydan sonra daha çok insan, yeni bir yaşam için anti-kapitalist mücadeleye katılıyor.

Tarihsel bir bakışı olmayanlar, Marksist tarihsel gelişme anlayışını kavrayamayanlar, sisteme karşı gelişen eylemleri sadece, ilk sonuçları açısından değerlendiriyor. Halbuki, eylem dizisinin tümü boyunca eylemlere katıldığı için insanların

düşüncesi ve tavrı değişiyor. **İlerici, devrimci eylemlerin insanlar üzerindeki dönüştürücü etkisi gözardı ediliyor. İnsanların dönüşüme uğraması, bu eylemlerin en önemli sonucu ve eseridir.**

Emekçi halk kitlelerinde görülen en önemli değişiklik, geçmişten kopuştur. Kopuş sayısız eylemin sonucudur. Bu demektir ki, kitleler, yeni eylemlere kendi ayaklarında ayakbağı olan geçmişten kopuş gerçekleştirilmiş, değişmiş, farklı bir özne olarak katılıyor. Bu, eski dönemin kapanması ve yeni bir dönemin başlamasıdır. Milyonlar henüz ayağa kalkmamışken, burjuvazi ve burjuva devlet, hükümetler, devrimci öncüyü kuşatıp baskı altına alıyordu. Bu durum büyük ölçüde değişti. Bugün faşizme ve sermayeye karşı savaşan büyük halk kitleleridir. Bugünkü gücüne kavuşan devrimci hareket, mücadeleye daha ileri bir noktadan devam ediyor. **Hareketin öndeki görev, iktidarı almak ve toplumu dönüştürmektir.**

Toplum iktidarın alınmasıyla, sınıf mücadelesinin yoğunlaşmasıyla dönüştürülür. Proletaryanın sınıf mücadelesi devrimci biçim aldığı zaman sonuç alıcı olur. Mücadele devrimci biçim kazandığında, hızlanır. Devrimci siyasal biçim, sürece itiş veren itici bir güçtür. Devrimci sınıf mücadelesi, bütün bütüne iktidarı ele geçirmeyi hedefler. **Emekçilerin sınıf mücadelesi iktidar hedefiyle hareket ettiğinde etkin olur. Burada asıl rol proletaryanın devrimci siyasal partisine düşüyor.** Bugün, kitleler her tarafta eyleme geçiyor. Yarın sınıf mücadelesinin daha ileri boyutlar kazanacağı çok açık. Verilen bu büyük mücadelenin, kendi sonucuna varması, partinin,

harekete pratik, politik öncülük etmesine bağlı. **Yıllarca uğruna mücadele verdiğimiz temel devrimci hedefleri gerçek yapmak için durum çok uygun. Düne göre bugün her şey daha çok bize bağlı.**

Önüne iktidar sorununu çözmeyi koymamışsan, iktidarı hedefleyen bütünlüklü, devrimci bir stratejin yoksa, hemen patlayıp sönen bir kıvılcım gibi, basit bir tepkicilikten fazla bir şey yapamazsın. Bu tam da küçük burjuvazinin davranış biçimidir. Bu, ideolojik bir yaklaşım savunusudur. Küçük burjuva hareketler sağlam bir ideolojiye sahip değildir. Sağlam, devrimci, gerçek anlamda Marksist-Leninist bir ideolojiden yoksun olduklarından bütünlüklü bir devrimci politik strateji ortaya koyamıyorlar. Devrimci iktidara hazırlanmak, buna göre konumlanmak ve örgütlenmek ideolojiktir.

Temel devrimci hedefleri ilan etmek, en geniş kitleye duyurmak için ilk adımdır. Başka adımların bunu izlemesi gerekir. Yeni adımlar, hedefin nasıl gerçekleşeceğine dairdir. Devrimci hedefler, devrimci kitle eylemleriyle hayata geçer. Herhangi bir kitle eylemi değil, devrimci kitle eylemi. **İktidar sorununu çözecek olan, devrimci kitle eylemleridir.** O halde, devrimci kitle eylemlerinin durumunun, iktidarla ilişkisi var. Ve bu ilişkiler içinde anlaşılabilir. Devrimci durum koşullarında, devrimci kitle eylemleri, devrimci komünist parti önderliğinde, iktidar sorununu çözecektir. **Yapılması gereken, eylemi daha yüksek biçimi olan ayaklanmaya dönüştürmek, ayaklanmayla da devrimi gerçekleştirmektir.** Ne kadar ısrar edilirse edilsin reformistlerin etkisindeki kitlelerle devrimin kilit sorunu olan iktidar sorunu çözelemez. Devrimci kitle eylemleri yeni ortaya çıkmadı. Uzun zamandır baskın gelen eylemlerdir. Devrimci kitle mücadelesinin, devrimci sınıf mücadelesinin belli bir tarihi var bu topraklarda.

Kitlelerin devrimci eylemlerinin temel alanları sokaklardır. **Fakat sokaktaki mücadele hedefsiz bir anlam taşımaz. İşçi sınıfı ve emekçi halk açısından sokaktaki mücadelenin devrimi, iktidarı hedeflemesidir.** Burjuva muhalefet de sokağa çıkıyor, reformist partiler de sokakları kullanıyor. Bizim açımızdan sokağa asıl önemini kazandıran, devrimle, iktidar sorununun çözümünüyle bağlıdır. Sokaklar, meydanlar doksandan bu yana dünyanın birçok merkezinde devrimci değerlerin yaratıldığı alanlar oldu. Gezi'de 1 Mayıs Taksim eylemlerinde ve daha birçok eylemde yaratılan devrimci değerler toplumun üstünde

devrimcileştirici etki yarattı.

Devrimi başarmak, iktidarı ele geçirmek ve toplumu dönüştürmek. Partinin önderliğinde birçok araç çalışma ve eylem yöntemini gerektirir. Bunlardan birisi, Leninist Partinin devrimci kitle çalışması yöntemidir. Devrimci kitle çalışması amaca yönelik birçok kitle etkinliğini gerektirir. Bunlar, kitleler içinde çalışmaları kapsadığı gibi toplu düşünsel ortak politik değerlendirme yapma gibi etkinlikleri de içerir. Devrimci işçiler ve devrimci işçilerin partisi, eylem aralarında yapılan eylemleri değerlendirme ihtiyacı duyar. Bu tip toplantı ve etkinliklerin amacı, yeni eylemlere daha güçlü hazırlık yapmaktır. Yürüdüğümüz yol bu bağlamda eylem aralarında mutlaka ele alınmalıdır.

İşçi sınıfı ve emekçi halklar, iktidarı devrimci tarzda almanın diğer bir yolu, devrimci sloganlardır. **Devrimci sloganlar, iktidarla, toplumu dönüştürmeyle bağlı içinde belirlenmelidir. Kulağa hoş gelen ama içerik olarak boş olan sloganlar değil devrimci içeriği olan sloganlardır sözünü ettiğimiz.** Bizim senelerdir ısrarla söylediğimiz, haykırdığımız sloganlarımız var. Hepsisi de devrimci içerikli ve işçiyi bilinçlendiren ve doyurucu etkisi olan sloganlardır. **Ezilen ve sömürülenlerin her yerde, anti-kapitalist başkaldırı içinde olduğu bugün, sloganlarımızı daha geniş kitlelere götürmemizin önemi daha da artmıştır.**

Leninist Parti, yeni gelişmeleri karşılayacak görüş, politika ve sloganları üretmede üretkendir. Koşullar değişince, yeni koşullarda proletaryanın mücadele gereksinimini karşılayacak sloganları rahatlıkla ortaya koyma yeteneğine sahiptir. Değişen koşulları, yeni gelişmeleri karşılayan, etkin ve doyurucu şeyleri biz söyleyebiliriz. Burjuvazi gerici statükocu bir sınıf konumunda. Burjuva partileri de aynı konumda. Kapitalist toplumu yüceltecek, parıldayan yönlerini övecek argümanları yok. Bu yüzden, eski şeyleri, yeni diye ortaya sürüyorlar. Siyasi iktidar kitleler üzerinde etkisini yitirince, komünistlerin görüşlerini alıp, içeriğini kendi amacına hizmet edecek şekilde

yeniden düzenliyor. İktidar bunu uzun zamandır yapıyor. Muhalefette aynı şeyi daha fazlasıyla yapıyor. Özellikle son günlerde sosyalistlerin, komünistlerin gösterilerde ve birçok etkinliğinde ajitasyon sloganı olarak kullandığı sloganları, atmaya başladılar. Çünkü gerici ve statükocu bir güç olarak, halkı etkileyecek herhangi bir görüşü yok. Ancak gelecek için savaşanlar yeni şeyler söyler. Söyledikleri ezilen ve sömürülen halk kitleleri üstünde etki yaratır.

Burjuva partilerin, komünistlerin sloganlarını nasıl kendi amaçları için kullandığı, halk nezdinde teşhir edilmeli. Burjuva muhalefetin dayandığı toplum bir sömürü ve tahakküm toplumdur. Sınıf ayrımının ve toplumsal eşitsizliğin çok derin olduğu bir toplumdur. **Sistem partilerinin, devrimcilerin sloganlarını kullanmaları bu toplumsal sistemin ücretli köleliğe dayandığının üstünü örtmeye hizmet ediyor. Bu yanılısma mutlaka açığa çıkarılmalıdır.**

Köhnemiş düzenin yoz partilerinin komünist proletaryanın, komünist şairlerin dizelerini kendileri için kullanmaları, bir gerçeğin altını bir kez daha çizmemizi gerektiriyor. Sloganlar, görüş ve politika devrimci amaçtan yalıtılarak ele alınmalıdır. **Sloganlar devrim, iktidar, toplumun devrimci dönüşümüyle birlikte bir bütünlük içinde ifade edilmeli.** Burjuva partileri bundan sonra bize ait değerlere daha çok başvuracaktır. Çünkü, burjuva ideolojisi kriz içinde. Sistem bütün yönlerden teşhir oldu. Bu durumlarıyla, halk yığınlarının isyan ve devrime başvurmalarını engelleyemeyeceklerini biliyorlar. Bu nedenle, kitleleri komünistlerin sloganlarıyla yanıltmak istiyorlar. Böylece aynı zamanda kendi burjuva sınıf özünü gizlemek istiyorlar. Burjuvazinin, burjuva partilerin attığı her adımın sınıf özünü açığa çıkarmalıyız.

Burjuva güçlerin, devrimci komünistlerin değerlerine konması, devrim ve sosyalizmin kitle potansiyelini yanına çekmektir. Sosyalizm fikirlerinin on yıllarca süren mücadeleyle, kitlelerin üstünde nasıl derin bir etki yarattığını biliyor. İşte onlar bu etkiden yararlanmak istiyor.

Devrimci potansiyel, halk demokrasisi ve sosyalizm hedefiyle harekete geçirilmelidir.

Torunlar GYO, Kuru Park Şantiyesinde İşçilerin Haklarını Gasp Ediyor!

Torunlar GYO tarafından yapılan Alibeyköy 5. Levent Mahallesi'nde bulunan Kuru Park şantiyesinde çalışan işçiler gasp edilen hakları için eyleme geçti.

Torunlar GYO tarafından yapılan Korupark şantiyesinde iki buçuk yıldır taşeron Görgülü Plus firmasında çalışan işçilere tüm alacaklarına karşılık "Onbin lira verelim bu işi kapatalım" denmesi üzerine işçiler eyleme başladı.

Yapı Yol-İş Sendikası üyesi işçiler Şişli Torunlar Center önünde 27 Mart günü

basın açıklaması yaptı.

İşçilerden Şaban Çelik "Van'lıyım. İki buçuk senedir evime gitmemişim. Yedi çocuğum var. Nerdeyse on gündür boşta kaldım. Çünkü bize on bin lira ödeme teklif ettiler. Kabul etmedik. Fazla mesailerim tazminatlarımla benim 350 bin lira alacağım var. Bu kadar alacağım varken on bin lira verip göndermek

istiyorlar. Biz kabul etmiyoruz. Hakkımızı istiyoruz" dedi.

Çalışma koşullarından da bahseden Çelik, koğuşların durumu çok kötü tahta kurusu yüzünden uyuyamadıklarını, yemeklerin yenemeyecek kadar kötü olduğunu ve dışarıda yiyecek almak zorunda kaldıklarını belirten Çelik "Ben abdest almaya gidiyorum, yukarıdaki tuvaletten üstüme pis su akıyor. Gidip duş almak üstümü değiştirmek zorunda kalıyorum. Böyle bir ortam var" dedi.

Tanju Kaşka ise "İki yıl dört aydır burada çalışıyorum. Şu an Torunlar GYO ve Görgülü Plus bizim haklarımızı ödemiyor. İçeride kadem ve ihbar tazminatlarımız, mesailerimiz var. Beş gündür iş bitmiş ama haklarımız ödenmediği için direniyoruz. Hakkımız ödenmediği sürece direnmeye devam edeceğiz" dedi.

İki buçuk yıldır çalıştığını

söyleyen Yücel Kaşka ise kıdem ihbar tazminatlarının fazla mesailer ve izin paralarının ödenmediğini tüm alacaklarına karşılık on bin lira teklif edildiğini belirtti. Bu teklifi kabul etmediklerini ve direnişe geçtiklerini bunun üzerine alacaklarının yüzde 30-40'ı civarında para teklif ettiklerini fakat kabul etmediklerini haklarını alıncaya kadar da eyleme devam edeceklerini söyledi.

Cafer Özdemet ise "Bir yıl üç aydır burada çalışıyorum. Yıllık izin param tazminatlarım var. Bu haklarımızı gasp ediyorlar. Hakkımızı verinceye kadar da eyleme devam edeceğiz" dedi.

Şişli Torunlar Center ve Beykoz Torunlar GYO genel merkezi önünde eylemlerine devam eden işçilere eylemin sekizinci gününde görüşme talebi geldi. Yapılan görüşmede işçilere ödeme sözü verilmesi üzerine işçiler eylemi sonlandırdı.

"Nefes Alan Ofisler"i Yapan İşçiler Nefes Alamıyor!

İstanbul Altunizade'de bulunan ve Mutlu İnşaat tarafından yapılan "Nefes Alan Ofisler" projesinde çalışan Yapı Yol-İş Sendikası üyesi işçilerin haklarının ödenmemesi üzerine işçiler 15 Mart günü şantiye önünde basın açıklaması gerçekleştirdi.

İşçilerden Fırat Yüç "Dört aydır ücret alamıyoruz. Zaten şantiyede çok kötü koşullarda kalıyoruz. Kaldığımız yer yemek yediğimiz, duş aldığımız yerler çok

kötü durumda. Gerçekten insanın yaşayabileceği koşullar değil. Bu şartlarda çalıştık ama haklarımız verilmediği için iş bıraktık. Dört gündür direniyoruz. Toplamda 17 kişiyiz. Bizi sürekli oyalıyorlar, şu gün, haftaya diye defalarca söz verdiler ama hiç sözlerinde durmadılar. Bir de tehditlere başladılar. "Sizi şikayet ederiz. Buradan attırırız. Size dava açar malınızı arabasınızı sattırırız" diye. Bizim paramız olsa biz bu şartlarda çalışmayız.

Paramızı versinler bir dakika bile burada durmayız. Biz hakkımız olanı alıncaya kadarıyla da eyleme devam edeceğiz" dedi.

Yapı Yol-İş Sendikası örgütlenme sorumlusu Ergül Çiçekler ise "Burası Altunizade'de Mutlu İnşaat tarafından yapılan Nefes Alan Ofisler projesi. Dolarla veya Euro ile satılacak, kiralanacak olan bu ofisleri yapanların ise emeklerinin karşılığı ödenmiyor. Burada 'Altunizade'ye Mutluluk Geliyor' diye yazmışlar.

Kimin mutluluğu? Nasıl gelecek o mutluluk? Burayı yapan işçilerin hakları gasp edilerek. Emekleri, gelecekleri çalınarak gelecek. Burada dört aydır insanlık dışı koşullarda çalışan işçilerin sigortaları asgari ücret üzerinden yatırıldı. Çalışma Bakanlığı'nı göreve davet ediyoruz. Buradan ofis alacak olanlara da sesleniyoruz. Burada işçilerin alinteri, emeği gasp ediliyor. Hiç kimse inşaat işçilerinin hakkını gasp edemez. Tehdit edemez. İşçiler sizin köleniz değil. Yapı Yol-İş Sendikası da hiçbir üyesinin hakkının gasp edilmesine izin vermez. Aklınızı başınıza alın" dedi.

İşçilerin eylemleri sırasında yapılan görüşmelerden olumlu bir dönüş olmaması üzerine işçilerden ikisi inşaatın kule vincine çıktı. Ödeme yapılınca kadar kule vinçte kalacaklarını söyledi.

İşçiler, akşam saatlerine kadar kule vinçte eyleme devam eden işçilere 2 Nisan Çarşamba günü tüm haklarının ödeneceği sözü verilmesi üzerine işçiler kule vinçten inerek eylemi bitirdi.

İşçiler ödeme yapılmaması halinde eyleme devam edeceklerini vurguladı.

Çanakkale İl Sağlık Müdürlüğü Önünde Eylem

Çanakkale'de İl Sağlık Müdürlüğü'ne bağlı Barbaros Aile Sağlığı Merkezi'ni inşa eden Yapı Yol-İş Sendikası üyesi inşaat işçileri, ücretlerinin ödenmemesi üzerine 26 Mart günü Çanakkale İl Sağlık Müdürlüğü önünde basın açıklaması gerçekleştirdi.

İnşaat işçilerinin görüşme talebine olumlu yanıt gelmemesi üzerine işçiler Barbaros Aile Sağlığı Merkezi'ne giriş-çıkışı kapattı.

Yapı Yol-İş Sendikası Çanakkale

Temsilcisi Mehmet Altunçeyik " Bu işçiler bu inşaatı yapmışsa alacaklarından da il sağlık müdürlüğü sorumludur. İşçilere sen taşeronda çalışmışsın, taşeron firma ödesin diyemezsiniz? Bu işçilerin haklarını ödemek zorundasınız" dedi.

İşçilerin sağlık merkezinin giriş-çıkışını kapatmalarından bir süre sonra yetkililerden görüşme talebi geldi.

Taşeron firma ve Çanakkale İl Müdürlüğü ve yetkilileri ile yapılan

görüşmede anlaşmaya varılarak protokol imzalandı.

Protokolde ücretlerin kısım ücretler 27 Mart günü kalan haklarının ise Nisan ayının 15'inde hesaplarına yatırılacağı belirtildi.

Çanakkale İl Sağlık Müdürlüğü ile protokol imzalanması üzerine işçiler eylemi sonlandırma kararı verdi.

Yapı Yol-İş Sendikası bu protokole uyulup uyulmadığını takipte olacaklarını vurguladı.

"İşyerlerini, Fabrikaları, Sokakları Birleştirelim!"

Çağrı-İş, Dev-Tekstil, Dev Yapı-İş, DGD-SEN, İnşaat-İş, İnşaat-Sen, Limter-İş, KATAS-SEN, Mağaza Market-Sen, OTİS, Öğretmen Sendikası, TOMİS, Yapı Yol-İş'in içinde olduğu Mücadeleci Sendikalar yazılı bir açıklama yayınlarak işçi ve emekçilerin, geleceksizleştirilen gençlerin İBB'ye yapılan operasyonla sokaklara çıktığını bu öfkenin ardında uzun zamandır yaşanan, yoksulluk, yoksunluk, baskılar, geleceksizlik, onur kırıcı dayatma ve baskıların bulunduğunu belirtti.

Orta Vadeli Program ile tarihin en büyük saldırısıyla karşı karşıya kalan emekçilerin gençlerin, üniversiteli işçilerin geniş bir gövde ile bu eylem dalgasının içinde yerini aldığı, eylemlerin başladığı andan itibaren kararlı ve mücadeleci tavırlarından dolayı üniversiteli gençler hedef haline geldiği belirtilen açıklamada devletin hız kesmeyen saldırılarıyla kitlelerin alanlardan çekilmesi hedeflendiğine dikkat çekildi.

"Bugün İstanbul Sözleşmesinden çekilmesine, kadın cinayetlerinin yükselişine ve her türlü baskıya karşı kadınlar ayakta. Yeraltı ve yerüstü kaynaklarımızın yağmasına karşı emekçiler, köylüler ve çevreciler ayakta. Kazanılmış hakları her gün yeni saldırılarla ortadan kaldırılan, en ufak bir hakkını kullanmak için bile ağır bir mücadele süreci yürütmek zorunda olan emekçiler ayakta. Gestapo kamplarına çevrilen yurtlarda, kampüslerde ekonomik zorluklarla baş etmeye çalışan gençler özerk, demokratik, bilimsel üniversite talebiyle ayakta.

Geleceksizliğe ve umutsuzluğa mahkum edilen işsiz, güvencesiz gençler ayakta. Bütün ömürlerini vererek kazandıkları sefalet maaşları ile yaşamaya çalışan emekliler ayakta" denilerek, gittikçe artan sorunların emekçilerin öfkesini büyüttüğü ifade edildi.

"Her gün toplumun içine

onur kırıcı bir acı saplanıyor" denilen açıklamada iş cinayetleri, yangınlarda, kazalarda, depremlerde önlem alınmadığı için insanların hayatlarını kaybettiği, çocukların açlıktan sınıfta bayıldığı emekçilerin haklarını istediğinde hakaretlere uğrayıp tartaklandığı, ayrımcılık nedeniyle saldırıların arttığı, gençlerin işsizlik, açlık, geleceksizlik nedeniyle intihar ettiğine dikkat çekildi.

Bugün toplumun sokaklara taşan öfkesinin arkasında yoksulluğun ve yoksunluğun yıkıcılığı kadar güvencesiz, onur kırıcı bir yaşamın sıkılı kalan yumrukları da bulunduğu, yaşanan bütün bu gelişmeler karşısında işçilerin, eylemlerde yalnızca destek olanlar, katılanlar olarak değil tüm toplumsal kesimleri bir araya getirenler olarak sorumluluk alması gerektiği kaydedilen açıklamada **"Gençlerin işçi sınıfının disiplinine ve örgütlenme deneyimine ihtiyacı var. Sarı sendikaların ve konfederasyonların böyle bir dönemde sessiz kalmaları veya yasak savan tutumları kabul edilemez."** denildi.

Sermaye sınıfının toplumun tüm kesimlerine savaş açtığı, her fırsatta ne kadar kurlsız ve acımasız olabileceklerini gösterdiği ifade edilen açıklamada **"Bu savaşa karşı alanlarda ya da bulunduğumuz her yerde tüm kesimlerle oluşturacağımız birliklerle karşı koyabilir, kazanabiliriz. Önümüzde sadece kendi hayatımızı değil bütün bir toplumun hayatını, geleceğini kurtarma sorumluluğu duruyor."** denildi.

İşçilerin tüm kesimleri bir araya getirebilecek tarihsel birikime, deneyime, disipline, öfkeye ve güce sahip olduğu da vurgulayan sendikalar **"İşyerlerini, fabrikaları, sokakları birleştirelim!"** çağrısında bulundu.

Metris'te Martının Kanadındaki Özgürlük

Gazi Mahallesi'nde yapılan Geylemlerde 26 Mart günü gözaltına alınan Mücadele Birliği okuru Sezer Çakmak, 28 Mart günü çıkarıldığı mahkemece tutuklanarak Metris Cezaevine gönderildi.

Sezer Çakmak, Metris'ten gönderdiği mesajında yoldaşları, sokaklarda mücadele eden insanlara ve avukatlarına teşekkür ve selamlarını yolladı. Mesajını paylaşıyoruz:

"Metris Cezaevi C-7 Koğuşu'ndan size bir martının kanadında özgürlüğü yolluyoruz.

Başta Çağlayan Adliyesi'nde adalet için hukuksuzluk barikatlarına karşı onurlu bir mücadele veren avukatlara, hukuksuz yere tutuklananların yanında duran öğrenci gençliğe, ilerici ve demokrat herkese teşekkür ederiz.

Gözaltına alınıp ve cezaevine girdiğimiz süreç içerisinde insanlık onuruna aykırı bir baskıyla karşılaştık. Temel insani ihtiyacımız su ve hijyen malzemelerimizi alamadık.

Mücadelemizle tüm haklarımızı aldık. Bize destek olan diğer koğuşlarla beraber mücadelemizi kazandık. Saraçhane'den Metris'e yaptığımız tek şey, anayasal haklarımızı demokratik bir şekilde savunmak oldu..."

İzmir'de Tutsaklara Saldırı

İzmir'de İBB soruşturmasının ardından başlayan eylemlere katıldıkları için 22 Mart günü gerçekleşen ev baskınlarında gözaltına alınıp 26 Mart günü tutuklanan devrimciler, cezaevinde darp edildi.

Menemen T Tipi Cezaevi'ne götürülen ve burada adli koşullara konulan 10 devrimci, ayakta sayım vermeyi reddettikleri için gardiyanlarca darp edildiler.

Devrimci Öğrenci Birliği'nden **Cemal Kara** ve **Serdar Aktürk**, ESP MYK üyesi **Birkan Polat**, TÖP İzmir temsilcisi **Hasip Erkan Gökder**, HDK Gençlik üyesi **Emre Sarıkaya**, Direnişin Renklerinden **Oğuzhan Salman**, Partizan'dan **Diyar Fındık** ile **Sefa Salman**, **Mert Gökdeniz Ün** ve henüz ismi öğrenilmeyen bir kişi Menemen T Tipine götürüldü, gece burada üçerli grup halinde geçici koşullara konuldular. Sabah sayımında ayağa kalkmaları ve sıraya dizilmeleri istenen devrimciler bunu reddedince, 40'a yakın infaz koruma memuru koşullara gelerek tutsakları ite kaka havalandırmaya çıkararak darp ettiler.

Havalandırmada gençlerin boğazının sıkıldığı, kollarının gerilip duvara yapıştırıldığı ve beş dakika böyle tutulduğu öğrenildi. Yaklaşık iki saat sonra da tutsaklar ikinci müdürle görüşmeye götürüldü.

Müdür tutsaklara "Burası F tipi değil, burada kurallar var, kurallara uyacaksınız, siz suç ortağısınız ve sizi aynı koşula almam, ayrı koşullarda kalacaksınız" diyerek yaşanan saldırıya ilişkin tutsakların hiçbir şikayetini kabul etmedi. Gardiyanların da devrimci tutsaklara "Teröristler, PKK'liler, buranın düzenini bozamazsınız" diye tehditler yağdırdığı öğrenildi.

Öğrencilere İşkenceli Gözaltı

İstanbul Üniversiteler Koordinasyonu'nun (İÜK) "Boycot Sürüyor Mücadele Büyüyor" şiarıyla 27 Mart günü Şişli Cevahir AVM önüne yaptığı çağrı üzerine çok sayıda üniversite öğrencisi alanda bir araya geldi. Protesto çağrısının üzerine polis çevik kuvvet ve TOMA'lar ile AVM ve çevresini ablukaya aldı.

İstanbul Üniversitesi, Boğaziçi Üniversitesi, Yıldız Teknik Üniversitesi, İstanbul Teknik Üniversitesi gibi okulların öğrencilerinin oluşturduğu koordinasyonun çağrısına öğrenciler çevre metro duraklarından ellerinde dövizlerle ve sloganlarla geldiler.

KATAŞ-SEN ve Yapı Yol-İş Sendikası üyesi işçiler de önlük ve flamalarıyla "Üniversiteli Gençler Onurumuzdur" sloganları atarak öğrencilere desteğe geldi.

Polis bu arada toplanan kitleye yüzünde maske olanların maskelerini çıkarmaları ve dağılmaları aksi halde saldıracağı anonsu geçmeye başladı. Kısa sürede kitle polis ablukasına alınırken öğrencilerin bir kısmı ve basın emekçileri zorla alandan tamamen uzaklaştırıldı.

Cevahir AVM önünden uzaklaştırılan kitle tekrar toplanarak Maçka Parkı'na yürümek istedi, fakat çevik kuvvet polisleri gençlerin çevresini küçük gruplar halinde ablukaya alarak yürüyüş için kitlenin toplanmasını engelledi. Cevahir AVM önünde polis ablukasına alınan 100'den fazla öğrenci ve desteğe gelenler gözaltına alındı.

Geçtiğimiz birkaç gün içinde eylemlerde ve ev baskınlarında gözaltına alınan 100'den fazla kişi 29 Mart günü İstanbul Adliyesi'ne getirildi. Gözaltına alınanların aileleri ve arkadaşları sabah saatlerinden itibaren İstanbul Adliyesi önünde bekleyişe başladı. Uzun saatler bekleyen aileler çıkanları alkışlarla karşıladı.

Vatan Emniyette tutulan 20 kişiden 5'i tutuklamaya sevk edildi, 15'i de adli kontrolle serbest bırakıldı. Evlerinden gözaltına alınan gazeteciler ETHA muhabiri Elif Bayburt ve Evrensel gazetesi muhabiri Nisa Sude Demirel serbest bırakıldı.

Şişli Cevahir AVM önünden alınanlardan 77'si adli kontrolle bırakıldı, 34 kişi tutuklamaya sevk edildi, 9 kişiye ise ev hapsi verildi.

Saldırılarına Geçit Vermemeyelim

Samandağ Emek ve Demokrasi Güçlerinin çağrısıyla Samandağ'da baskılara, tutuklamalara, gözaltılara karşı yürüyüş ve basın açıklaması gerçekleştirildi. Saat 20.00'da eski PTT önünde toplanan kitle alkış ve sloganlarla Deniz Mahallesi'ne doğru yürüyüşe geçti. Deniz Mahallesi'ne gelindiğinde basın açıklaması okundu.

Emek Demokrasi Güçleri adına yapılan açıklamada sürecin nasıl geliştiği özetlendi; "Halk AKP'nin saldırılarına geçit vermemiş, günlerdir meydanlarda sesini yükseltmiştir. Özellikle üniversite gençliği kampüslerinde örgütledikleri boykot ve eylem çağrılarını kent meydanlarına taşımış halkın seçme ve seçilme hakkının gasp edilmesine karşı memleketi için ayağa kalkmıştır." denildi.

Açıklamada halk meydanlarda mücadeleyi yükseltirken, AKP'nin saldırılarının devam ettiği, çoğunluğu 18-22 yaş aralığında olan 301 gencin, tutuklamalar ve baskılarla yıldırıma çalışıldığı hatırlatıldı.

Halkın iradesine yönelik saldırılara geçit vermemeye çağrı yapılan açıklama "Örgütlü Bir Halkı Hiçbir Kuvvet Yenemez" sloganlarıyla sonlandı.

“Bulduğumuz Her Alanda Mücadeleyi Yükseltelim”

İsviçre'nin Basel şehrinde, Türkiyeli ve Kürdistanlı kurumların çağrısı ile 26 Mart günü saat 18.00'de Claraplatz'da buluşan kitle, Türkiye'de gelişen ayaklanmaya destek olmak ve devletin saldırılarını protesto etmek için bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Yapılan açıklamalar ve atılan sloganlarla sona eren eylemde yapılan konuşmalarda bütün dünyada kaos, sağcılaşma, demokrasiden uzaklaşma, savaş, çatışma, kutuplaşma, cinsiyetçileşme, ırkçılık ve militarizmin yükseldiği ve dünyanın bir kez daha faşizm ve

savaş bataklığına doğru sürüklendiği, Türkiye ve Ortadoğu'nun bu sürüklenmenin en ön saflarında yer aldığı söylenerek, “İsrail'in Filistinlilere yönelik soykırım saldırılarının kanı kurumadan Suriye'de HTŞ'nin Alevilere,

Hristiyanlara yönelik katliamlarıyla, Kürtlere, Dürzilere yönelik yok sayma ve dayatmalarıyla karşı karşıya kaldık” denildi. Türkiye'de de faşist iktidarın CHP gibi düzen muhalefetine hatta Zafer Partisi adıyla örgütlenmeye çalışan ırkçı fanatizme bile tahammül edemediği vurgulanarak, “Ancak faşist iktidarın

bu saldırıları, muhalefeti sindirmek şöyle dursun, üniversite gençliği başta olmak üzere hukuksuzluklara, baskıya ve şiddete teslim olmayan binlerce yurttaş günlerdir öfkeyle sokakları dolduruyor.” denilerek “Hem Türkiye'de hem Avrupa'da, bulduğumuz her alanda faşizme ve savaş politikalarına karşı sokakları dolduralım, direnenlerin sesini ve mücadeleyi büyütelim” çağrısı yapıldı.

İsviçre'de eşzamanlı olarak Bern, Lozan ve Zurih şehirlerinde de açıklamalar gerçekleştirildi.

Almanya'nın Final Nevrozu

Almanya'nın geleneksel hale gelen Final Newroz'u, bu yıl da Frankfurt'ta büyük bir coşkuyla kutlandı. Yaklaşık 50 bin kişinin katıldığı kutlamalar, renkli görüntülere sahne oldu.

30 Mart günü Almanya'nın dört bir yanından kutlamalara katılmak isteyenler için otobüsler kaldırıldı. Farklı şehirlerden gelen binlerce Kürdistanlı ve dostları, Newroz alanında buluşarak müzik, konuşma ve çeşitli etkinliklerle Newroz bayramını kutladı. Bu yılki kutlamaların şiarı ise “Özgür Toplum, Özgür Önderlik” oldu.

Leninistler de Newroz kutlamalarında yer aldılar.